

El Col·legi dels docents i altres obvietats

Allò que és obvi no se sol dir, però algú ho ha de dir: els “experts” de la liberalització tenen la proa posada als col·legis professionals. Observin el detall: no diem “ens tenen”, sinó simplement “tenen”. Perquè els perjudicats d’aquest excés desregulador no som els col·legiats, ni les organitzacions col·legials, sinó la societat que servim. És clar que la regulació que exerceixen els col·legis sobre la professió redunda en benefici de la qualitat del servei, i aquesta qualitat redunda en benefici del prestigi de la professió i, al capdavall, aquest prestigi redunda en benefici dels col·legiats. Però el servei als col·legiats no és la finalitat principal del Col·legi: a qui servim i qui s’hauria de mostrar gelós de les nostres organitzacions col·legials hauria de ser la societat, que a través dels governs elegits democràticament hauria de vetllar per no malmetre unes organitzacions que s’han demostrat efectives i que estan reconegudes per la Constitució.

La regulació que exerceixen els col·legis sobre la professió redunda en benefici de la qualitat del servei, i aquesta qualitat redunda en benefici del prestigi de la professió i, al capdavall, aquest prestigi redunda en benefici dels col·legiats.

Diuen que això ve de la transposició d’una directiva europea que ho exigeix. Que les “reserves d’activitat” són una restricció a la lliure competència. Ara, de cop i volta, l’Estat amb més monopolis ha descobert de cop la competència, de la mateixa manera que fa quatre dies va descobrir la democràcia. No fa pas ni un segle, qui manava en aquests verals ho feia “per la gràcia de Déu” i la paraula democràcia era sospitosa de ser subversiva. En canvi la paraula monopoli no solament no era tabú sinó que figurava sense complexos en el nom d’algunes empreses. Els “nous liberalitzadors”, com els “nous demòcrates”, ara són més liberals que ningú. Escoltant-los, a vegades sembla que, si poguessin fer el que els demana el cos, les medecines es vendrien als supermercats, els taxistes posarien les injeccions de les vacunes i els carnisseros farien operacions de cor.

És veritat que l’ofensiva ha fet, de moment, una pausa: la Llei de col·legis i serveis professionals està aturada als llimbs de la interinitat política en què estem immersos, i els seus promotors s’han vist obligats a plegar veles davant d’algunes professions, especialment les

sanitàries i jurídiques, amb l’argument que afecten la seguretat dels ciutadans. És clar, els tecnòcrates que han fet el projecte de llei també es posen malalts, i com que les coses els van bé, també tenen propietats, i pensen que desmantellar tot l’entramat jurídic que protegeix el dret de propietat se’ls podria girar en contra, de la mateixa manera que no tenen cap ganes de posar la seva salut en mans d’un aficionat a sanador. Per cert, aquests “liberalitzadors” també tenen fills, o néts, que van a l’escola, i tot indica que els hauria de preocupar la desaparició, o la laminació, de la protecció que representen els col·legis professionals dels docents, i els seus codis deontològics, però es veu que en això no hi han pensat, o no els sembla rellevant, i tot porta a pensar que els col·legis professionals dels docents estem destinats a ser víctimes d’una desregulació que entusiasma aquests experts.

Cal reivindicar la vigència del nostre Col·legi, que és, ha estat i serà el Col·legi dels docents. I no fer el desentès, com fan alguns, reivindicant la creació d’un col·legi dels docents que ja existeix.

Davant d’una situació tan adversa –que és obligació de la Junta del nostre Col·legi intentar revertir a nivell de l’Estat perquè la presidència del Consejo General recau, ara com ara, en la degana del Col·legi de Catalunya– el que cal fer és reivindicar la vigència del nostre Col·legi, que és, ha estat i serà el Col·legi dels docents. I no fer el desentès, com fan alguns, reivindicant la creació d’un col·legi dels docents que ja existeix i la vida del qual abasta tres segles: el XIX en què va ser creat, tot el XX i el XXI, en què ja hem ben entrat. I lluitar perquè la nostra organització, a més del servir la societat, que és la nostra finalitat principal, presti també un servei cada dia més eficaç en defensa de la professió docent. I de la millora de l’ensenyament. I de la immersió lingüística. I de servei als centres educatius. Tot de coses que ja fem a través de tantes i tantes iniciatives que fa temps que tenim engegades i que funcionen amb èxit. Si perseverem per aquest camí, la supervivència del Col·legi dels docents estarà assegurada malgrat totes les lleis que es puguin fer i desfer. I algun dia el convenciment que som una eina imprescindible al servei de l’ensenyament acabarà imposant-se i serà plenament i explícitament reconeguda.

